

FOAIE PAROHIALĂ NOIEMBRIE 2025

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

RUGĂCIUNEA NOASTRĂ FIDELĂ

aduce mari beneficii
și celor de lângă noi

Nu suntem singurii care beneficiază de pe urma fidelității noastre față de rugăciunea zilnică. Oamenii din jurul nostru depind de rugăciunea noastră zilnică. Atunci când nu avem o viață interioară profundă, soțul/soția, copiii, prietenii, colegii de serviciu și familia noastră vor avea de suferit. Nu vom putea să le oferim ce este mai bun din noi înșine.

Cei de lângă mine au nevoie de mult mai mult decât de iubirea mea umană pentru ei. **Ei au nevoie ca prin mine Cristos însuși să îi iubească.** Cei de lângă noi au nevoi

de mai mult decât ceea ce le putem oferi de unul singur.

Iubirea noastră, fără Cristos, este întinată de propria mândrie, de propriul egoism, de slăbiciunile noastre, de rănilor și păcatele noastre.

Cei de lângă noi au nevoie de iubirea lui Cristos care să lucreze în mod supranatural în mine și prin mine.

Celor de lângă noi trebuie să le oferim mai mult decât iscusința noastră, decât talentul, înțelepciunea, decât abilitățile de conducere și personalitatea noastră. Trebuie să folosim toată umanitatea

noastră pentru a da celorlalți ce este mai bun din noi; dar ceea ce avem din noi înșine, de fapt, este mai mult decât noi înșine. Este Cristos care strălucește prin noi.

Prietenii noștri, cei dragi ai noștri, oamenii din viața noastră descoperă în noi ceva mai mult decât pe noi înșine? Îl întâlnesc ei pe Cristos strălucind în noi?

Atunci când trăim cu adevărat credința noastră, când trăim din profunzimea vieții noastre interioare, familiile noastre, prietenii noastre, munca noastră, sunt infuzate de o iubire mai mare pe care lumea nu a cunoscut-o: iubirea lui Cristos.

în contact să simtă prezența Ta în sufletul meu. Fie ca ridicându-și ochii să nu mă vadă pe mine, ci doar pe Tine, Isuse!”, apoi să plece la munca lor de slujire.

Dacă vrem ca prin noi să strălucească cu adevărat Cristos în această lume, trebuie să ne angajăm la rugăciune zilnică.

Sfântul Ioan al Crucii a observat că atunci când nu suntem fideli rugăciunii zilnice, putem face rău celor din jurul nostru.

În timpul său, existau unii preoți care erau frenetic ocupați să facă multe lucruri bune, cum ar fi să predice, să conducă reculegeri

Sfânta Tereza de Calcutta le-a învățat pe toate surorile din congregația sa, ca dimineța, (dimineța este rădăcina zilei) înainte de a pleca în mahalale pentru a-i sluji pe cei mai săraci dintre săraci, să stea o oră în rugăciune în fața Preasfântului Sacrament, să primească Sfânta Împărtășanie la Sfânta Liturghie, să recite această rugăciune adresată lui Isus: **„Strălucește prin mine și fii în mine așa încât orice suflet cu care intru**

spirituale și să proclame Evanghelia. Dar era îngrijorat că munca lor apostolică nu era înrădăcinată într-o viață interioară profundă. Nu se rugau, de aceea Sfântul Ioan a spus: **„Cei devorați de activism, care își închipuie că pot schimba lumea cu predicile lor și cu alte lucruri exterioare, să reflecteze o clipă: vor pricepe că ar fi mult mai folositori Bisericii și mult mai plăcuți Domnului... dacă și-ar consacra jumătate din timpul lor**

rugăciunii... În aceste condiții, ar face, printr-o singură lucrare, un bine mult mai mare și cu o trudă mult mai mică decât fac prin mii de alte lucrări, în care își irotesc viața. Rugăciunea le va dobândi acest har și puterile spirituale de care au nevoie pentru a aduce aceste roade. În caz contrar, viața lor se va reduce la a face mult zgomot și la a realiza puțin mai mult decât nimic, dacă nu chiar nimic, ba uneori chiar ar face rău. Să ne ferească Dumnezeu ca sarea să înceapă să-și piardă gustul, căci, chiar dacă ar părea că produce un oarecare efect, în realitate nu ar fi bună de nimic, căci este cert că faptele bune nu pot fi săvârșite decât cu harul lui Dumnezeu”.

Aceste cuvinte usturătoare ar trebui să ne dea de gândit și nouă, creștinii mileniului al treilea. Suntem avertizați și noi că numeroasele noastre activități nu vor aduce la fel de multe roade pentru viața noastră veșnică și pentru venirea Împărăției lui Dumnezeu, dacă nu sunt trecute mai întâi prin „focul aprins” al rugăciunii profunde și consecvente.

Sfântul Ioan subliniază că fără o viață interioară cultivată, numeroasele noastre lucrări ar putea chiar să ne facă rău. Într-adevăr, tot ceea ce noi facem este influențat de fidelitatea sau de infidelitatea noastră față de rugăciune. Atunci când avem o viață de rugăciune consecventă, avem mai multe șanse să trăim din viața noastră interioară și Domnul să fie acela care ne inspiră și ne călăuzește. **Fără rugăciune, totul se bazează doar pe noi, pe puterile noastre omenești. Fără rugăciune zilnică, tot ceea ce facem pentru**

prieteniiile, căsătoriile, familiile, parohiile, comunitățile și locurile noastre de muncă, nu numai că s-ar putea să nu aducă la fel de mult rod, ci s-ar putea chiar să ne facă rău.

Rugați-vă rugăciunea numită *Să strălucească Cristos*, pe care Sfânta Tereza de Calcutta a adaptat-o după o rugăciune a Sf. John Henry Neuman:

Isuse, ajută-mă să îți răspândesc parfumul peste tot pe unde merg. Inundă-mi sufletul cu Duhul și viața Ta. Pătrunde-mi și posedă-mi întreaga ființă atât de deplin încât viața mea să fie doar o reflectare a vieții Tale. Strălucește prin mine și fiu în mine așa încât orice suflet cu care intru în contact să simtă prezența Ta în sufletul meu. Fie ca ridicându-și ochii să nu mă vadă pe mine, ci doar pe Tine, Isuse! Rămâi cu mine, și atunci voi începe să strălucesc cum strălucești Tu; așa să strălucesc încât să fiu lumină pentru alții. Lumina, o Isuse, va fi toată de la Tine; nimic din ea nu va fi al meu. Vei fi Tu, luminându-i pe alții prin mine. Ajută-mă să Te preamăresc așa cum Ți place cel mai mult, luminând asupra celor din jurul meu. Ajută-mă să Te predic fără să predic, nu prin cuvinte, ci prin exemplul meu, prin forța molipsitoare a ceea ce fac, plenitudinea evidentă a iubirii pe care inima mea Ți-o poartă. Amin. (Sf. John Newman, citat în Langford, Secret Fire, p. 162).

Cateheză inspirată din lucrarea „Când te rogi. Încredere, abandonare și transformarea sufletului tău”, de Edward Sri

Noiembrie, luna pomenirii tuturor credincioșilor răposați

Pentru a se prezenta în fața lui Dumnezeu, după moarte, sufletul omului trebuie să fie cu desăvârșire curat. De aceea, sufletele celor care mor cu păcate ușoare sau nu au ispășit suficient pe pământ pentru păcatele mari, care au fost iertate prin spovadă, se purifică în Purgatoriu pentru a putea intra în Paradis. Suferințele celor din Purgatoriu pot fi ușurate și scurtate de cei rămași în viață. Pe 2 noiembrie, Biserica Romano-Catolică a celebrat ***Pomenirea tuturor credincioșilor răposați***. **Dar nu doar o zi, 2 noiembrie, ci întreaga lună noiembrie este dedicată răposaților.** Pe cei dragi ai noștri, care „au mers înaintea noastră cu semnul credinței și dorm somnul păcii” îi putem ajuta prin rugăciuni, prin Sfinte Liturghii, prin posturi, pomeni, indulgențe și prin alte jertfe spirituale.

Scaunul... lui Dumnezeu

Un domn în vârstă locuia împreună cu fiica sa. Acesta se îmbolnăvi și fiica anunță preotul, ca să-l viziteze. Când ajunsese în camera bolnavului îl văzu pe bătrân în pat, cu două perne sub cap și cu un scaun gol lângă pat.

- Mă așteptați, îi spuse preotul. Văd un scaun pregătit.

- Ah, scaunul acesta, spuse bătrânul. Închideți ușa, vă rog!

Odată închisa ușa dormitorului, continuă:

- Părinte, eu am auzit vorbindu-se la biserică de multe ori despre rugăciune: despre necesitatea, importanța, roadele ei... Dar niciodată nu am înțeles, nici nu am știut să mă rog. Acum patru ani, un mare prieten de-al meu mi-a spus: „***Este foarte ușor să te rogi. Tu te așezi pe un scaun și în fața ta așezi un scaun gol. Și vorbești cu Dumnezeu, la fel cum faci cu mine acum, ca și cum El ar sta pe scaun***”. De atunci, tot vorbesc cu Domnul, cu scaunul acesta în față, câteva ore pe zi. Cu ușa închisă, desigur, pentru că dacă ar vedea fiica mea, ar crede că am înnebunit.

După câteva zile, fiica bătrânului a trebuit să iasă la cumpărături. Când s-a întors, l-a găsit pe tatăl ei mort. I-a comunicat preotului că tatăl său murise și i-a mărturisit surprinderea sa pentru postura în care l-a găsit: îmbrățișând scaunul gol de lângă pat și ținându-și capul sprijinit de spătarul lui. Preotul, amintindu-și de conversația pe care o avu cu bătrânul, o liniști pe fiica acestuia: „***Tatăl dumneavoastră a avut un mod extraordinar de a muri!***”.